

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 110/2019
07.08.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Булатовић, адвокат из ..., против туженог „Путеви“ АД Ужице, кога заступа пуномоћник Невена Фирст, адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 552/18 од 05.09.2018. године, у седници одржаној дана 07.08.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 552/18 од 05.09.2018. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви тужиоца и туженог за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 414/17 од 13.11.2017. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћене зараде за период 01.09.2012. године до 31.08.2015. године, плати износ од 1.316.464,04 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне износе од датума доспелости, до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати износ од 232.427,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде, до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 552/18 од 05.09.2018. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име неисплаћене зараде за период од 01.09.2012. године до 31.08.2015. године, исплати износ од 1.316.464,04 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе по Закону о затезној камати, ближе одређене овим ставом изреке и обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 40.250,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14), и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до неправилне примене неке од одредаба овог закона, због чега нема ни битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог запослен на неодређено време са пуним радним временом, на пословима Обрачун и исплата зараде тужиоцу вршена је применом коефицијента 2,60 . У периоду од 01.09.2012. године до 31.08.2015. године тужени је тужиоцу исплаћивао зараду која је била обрачунавана тако што је основна зарада за најједноставнији посао у фиксном износу од 10.985,00 динара, множена коефицијентом посла који је, у обрачунима зараде за тужиоца за утужене месеце, износио 2,6. Према Одлуци директора туженог број ... од 05.04.2010. године најмањи коефицијент за обрачун зараде износио је 1,8 и према том коефицијенту бруто зарада за најједноставнији посао износи 19.773,00 динара. У периоду од 01.09.2012. до 31.08.2015. године, укупна месечна зарада која је исплаћивана тужиоцу садржала је основну зараду, накнаду зараде, увећану зараду, накнаду за исхрану у току рада и регрес за годишњи одмор и била је већа од прописане минималне зараде. За период у коме код туженог нису били на снази Посебан колективни уговор за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала Србије и Посебан колективни уговор за делатност путне привреде РС, тачније од 29.03.2014. до 22.01.2015. године, вештак је обрачун зараде вршио применом основнице коју чини минимална зарада која је множена са коефицијентом у висини од 2,60.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепеном пресудом је усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцу исплати неисплаћену зараду за период од 01.09.2012. године до 31.08.2015. године, по основу члана 52. Посебног колективног уговора за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала („Службени гласник РС“ 15/12), који је код туженог био у примени до 29.03.2014. године, и члана 33. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде („Службени гласник РС“ 3/15), који се примењивао од 22.01.2015. године. По оцени првостепеног суда, тужени је у спорном периоду исплату зараде тужиоцу вршио одређивањем мање цене рада од цене рада која би му припадала према наведеним посебним колективним уговорима, па се самим тим исплате које зависе од основне зараде вршене у мањим износима од припадајућих.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да му исплати мање исплаћену зараду за период од 01.09.2012. године до 31.08.2015. године.

За наведени период коефицијент 2,60 чију примену тужилац тражи приликом обрачуна разлике зараде није коефицијент који му припада према наведеним колективним уговорима за послове које је обављао у утуженом периоду – ..., већ тај

коэффицијент припада седмој групи за запослене са високим образовањем – факултетом и руководећи положај, те тужилац неосновано потражује разлику зараде обрачунату применом коэффицијента 2,60 и основице коју чини минимална зарада прописана наведеним колективним уговорима, а исплатни листови сходно Закону о раду не представљају акте на основу којих се утврђују права и обавезе по основу рада. У периоду након 29.03.2014. године није могла бити примењена одредба члана 50. и 52. Посебног колективног уговора за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала, којима је било прописано да се основна зарада добија множењем коэффицијента посла који запослени обавља и износа основне зараде за најједноставнији рад код послодавца, који се за коэффицијент 1 уговара у висини минималне зараде увећане за припадајуће порезе и доприносе, јер је овај колективни уговор престао да важи пре тог периода. У спорном периоду је зарада тужиоцу исплаћивана у складу са уговором о раду, према цени рада коју је утврђивао директор туженог, а утврђено је да је исплаћена зарада била виша од минималне зараде. У спорном периоду није се примењивао ни један од посебних колективних уговора којима је утврђена висина цене рада која није била прописана ни Правилником о раду код туженог, из чега произлази да тужиоцу не припада тражена разлика зараде и осталих примања.

Супротно ревизијским наводима, у поступку је утврђено да је тужиоцу у спорном периоду исплаћивана зарада која је била виша од минималне зараде прописане одредбом члана 111. Закона о раду, па се ревизијом неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Решавајући по захтеву тужиоца и туженог за накнаду ревизијских трошкова, Врховни касациони суд је исте одбио, јер тужилац није успео по изјављеној ревизији, а одговор на ревизију није био нужан у овој правној ствари, те ови трошкови, не представљају нужне који би се у смислу члана 154. Закона о парничном поступку могли досудити на терет тужиоца. Стога је применом одредби члана 165. истог закона одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић